

utvivlsomt blive gjort til Genstand for den samme velvillige Overvejelse, som hans Forgænger lovede, idet den højtærede Minister i Samraadet med Udvalget ytrede sig paa en Maade, der viste, at han havde Velvillie og Interesse for Sagen og tillige fuld Forstaaelse af Forhandlingerne om den i forrige Samling. — At det vil koste ikke ubetydeligt at faa Banen forbedret saaledes, at den tilsteder blot samme Køre-hastighed som de almindelige lette bredsporede Statsbaner, altsaa ca. 70 Km. i Timen — og mere forlanges ikke —, fremgaar allerede af den Erklæring, der i Fjor blev afgiven af Generaldirektoratet for Statsbanerne, og som er vedføjet Jernbaneudvalgets Betænkning. Men Egnens Befolkning mener — og jeg tror med Føje —, at det Ønske, der næres, og som Andragendet er Udtryk for, kun er rimeligt og billigt, da der i sin Tid som kommunalt Tilskud til Banen blev udredet et ekstraordinært højt Bidrag af 80,000 Kr. pr. Banemil, hvilket er mere end det dobbelte af, hvad der ellers er betalt til almindelige lette bredsporede Baner. Thybanen hører ikke en Gang til denne Kategori; den skulde ifølge Loven af 16. Juni 1879 bygges, som det hedder i Loven, „efter et lettere Anlægssystem og saaledes, at Indhegning af Banen og Anbringelse af Led ved Vejoverkørsler, ligesom ogsaa Bevogtning ved disse, i Regelen bortfalde“. Skulde der i dette Tilfælde ske fuld Retfærdighed, maatte derfor ikke blot Banen omdannes til en almindelig let bredsporet Bane, men Kommunerne tillige have tilbagebetalt allermindst 40,000 Kr. pr. Banemil, idet der ifølge senere Love kun ydes 25,000 eller højst 40,000 Kr. til de almindelige lette bredsporede Baner. Der andrages dog kun om det ene: Banens Forbedring, saaledes at den kommer i Klasse med de almindelige lette bredsporede Baner, da man jo ved, at Staten nødig giver Penge tilbage i slige Tilfælde. Men Grundene, der tale for Andragendet, turde da ogsaa blive dobbelt stærke. Den Indvendning, der kan gøres imod at anvende det ret betydelige Beløb, der vil blive nødvendigt, at Foranstaltningen sandsynligvis ikke vil betale sig, forekommer mig ikke bør være afgørende overfor det rimelige

Ønske om at faa den nu 27 Aar gamle Bane nogenlunde tidsmæssigt forbedret — blot i Lighed med den Banestrækning, hvoraf den er en Fortsættelse, fra Struer til Odde-sund, til hvilken Bane der end ikke blev ydet noget som helst kommunalt Tilskud.

Udvalgets Indstilling er saalydende: „I Tilslutning til den af Landstingets Jernbaneudvalg i forrige Samling over lignende Andragender afgivne anbefalende Erklæring foreslaar Udvalget Andragendet henviset til videre Overvejelse af Ministeren for offentlige Arbejder.“ Denne Indstilling skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale til Vedtagelse af det høje Ting.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Jensen-Sønderup*): Den ærede Ordfører har kortelig refereret, hvad Sagen drejer sig om, og jeg skal ikke gentage, hvad han i saa Henseende har oplyst. I øvrigt er det jo et Spørgsmaal, som ogsaa har været fremme i dette høje Ting i Fjor. Jeg skal kun sige, at den Henvi-sning, som Udvalget har foreslaaet Tinget at vedtage, er jeg villig til at tage imod. Jeg skal dertil føje, at det, som ogsaa oplyst af den ærede Ordfører, først var noget efter, at jeg havde overtaget Embedet som Minister for offentlige Arbejder, at jeg fik Lejlighed til at komme tilstrækkeligt ind i Sagen til i det hele taget at kunne tage noget Standpunkt til den. Det første, jeg da mente maatte undersøges, var, hvorvidt det vilde være muligt med det nuværende Materiel og navnlig med den nuværende Overbygning paa Thybanen at opnaa en Hastighed, der stod i Forhold til de store Bekostninger, det vilde medføre at gaa til Indhegning og Bevogtning af Thybanen i Lighed med Forholdene paa de øvrige indhegnede Baner. Ved de Prøvekørsler, som ere foretagne efter den Foranledning, som det i Fjor henviste Andragende gav mig, har det da vist sig, at for det første vilde det med denne Banes Stignings- og Kurveforhold slet ikke kunne lade sig gøre at naa op til den Hastighed paa 70 Km. i Timen, som er den største Hastighed, der ellers kan være Tale om paa den paagældende Bane, og at man vilde for i Virkeligheden at kunne opnaa det, der er Ønske om, være nødt til ogsaa at gaa til en del-